

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.790 van 7 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart zijn vader en broers, van Belgische nationaliteit, vervoegd te hebben in 2001.

Op 27 september 2007 deed verzoeker een aanvraag tot vestiging in functie van zijn Belgische vader.

Op 25 februari 2008 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing genomen tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de nederdalende lijn:

De betrokkene heeft zelf werk en kan dus geen aanspraak maken op artikel 40 van de wet van 15.12.1980.

De vader heeft onvoldoende inkomsten om een bijkomend persoon ten laste te nemen.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De beslissing is volgens verzoeker enkel in feite en niet in rechte gemotiveerd. Er wordt volgens verzoeker door verweerder in de beslissing niet duidelijk gemaakt op welke juridische overwegingen de beslissing is genomen. In zijn repliekmemorie verduidelijkt verzoeker dat het voor het vervullen van de motiveringsplicht niet enkel belangrijk is dat de redenen van de beslissing worden vermeld, maar ook dat daaruit blijkt dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in feite en in rechte juist zijn. Verzoeker werpt in de repliekmemorie bezwaren op wat betreft de feitelijke juistheid en inconsistentie van de gegevens waarop de verwerende partij zich blijkens de motivering bij de aangevochten beslissing heeft gebaseerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St. nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St. nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St. nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St. nr. 141.180, 24 februari 2005). Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift, waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

De stelling van verzoeker dat de bestreden beslissing enkel in feite doch niet in rechte gemotiveerd is, kan bovendien niet gevolgd worden nu de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St. nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het eerste middel is ongegrond.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn repliekmemorie het eerste middel uitbreidt naar de materiële motiveringsplicht. Meer in het bijzonder verwijst verzoeker naar de feitelijke juistheid en inconsistentie van de gegevens waarop verweerder zich heeft gebaseerd. Een nieuw onderdeel van een middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemorie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door verzoeker ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en verzoeker toont niet aan waarom hij dit middel niet in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet (R.v.St., nr. 138.290, 9 december 2004; R.v.St., nr. 124.062, 9 oktober 2003).

De uitbreiding van het middel in de repliekmemorie is onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker meent dat hij wel degelijk recht heeft op vestiging op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en dat de beoordeling diende te gebeuren op het ogenblik van het indienen van de vestigings-aanvraag. Verzoeker meent verder dat zijn vader over voldoende middelen beschikt om hem ten laste te nemen. Op het ogenblik van de aanvraag beschikte verzoeker over geen enkel inkomen, daar hij niet werkte. Verzoeker is van mening dat men bij het beoordelen van de aanvraag de ratio legis van de wet dient na te gaan. Deze is in casu volgens verzoeker niet het weigeren van zoveel mogelijk verzoeken tot vestiging, maar het beoordelen of iemand voldoet aan de wettelijke voorwaarden om tot vestiging te worden gemachtigd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkt dat artikel 61 § 4 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de vestiging weigert, indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. Artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hem vestigen of komen vestigen”.

Uit bovenvermeld artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet volgt dat een bloedverwant in nederdalende lijn van een Belgische onderdaan die ouder is dan eenentwintig jaar zich slechts kan vestigen bij deze Belgische onderdaan, voor zover hij/zij ten laste is van deze Belgische onderdaan. Aldus vormt het kernpunt van de betwisting het gegeven of verzoeker al dan niet bewezen heeft ten laste te zijn van zijn Belgische vader.

De in de bestreden beslissing opgenomen vaststelling dat verzoeker zelf werkt, wat verzoeker expliciet bevestigt in zijn verzoekschrift, vindt zijn grondslag in het administratief dossier. Uit het in het administratief dossier opgenomen contract blijkt namelijk dat verzoeker een arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd heeft sedert 1 november 2007.

Daargelaten de vraag of verzoeker bewezen heeft in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn Belgische vader, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister uit het door verzoeker overgelegde contract afleidt dat verzoeker niet beschouwd kan worden als zijnde ten laste van zijn vader. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing rekening dient te houden met alle haar bekende gegevens op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en zich niet mag beperken tot de feitelijke omstandigheden zoals gekend op het ogenblik van de aanvraag. Verweerder heeft wel degelijk de ratio legis van de wet gevolgd en heeft geoordeeld dat gezien de arbeidsovereenkomst van verzoeker, deze niet kan voldoen aan de wettelijke voorwaarden om vestiging te verkrijgen.

Aangezien verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden tot vestiging diende de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 61 § 4 van het Vreemdelingenbesluit de vestiging te weigeren. Artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

Daar verwerende partij haar beslissing moet steunen op elementen die aanwezig waren op het ogenblik van het nemen van de aangevochten beslissing kan verwerende partij ook niet verweten worden dat zij rekening hield met de arbeidsovereenkomst van verzoeker, waaruit

blijkt dat verzoeker niet ten laste is van zijn vader. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waren de voorwaarden voor de vestiging niet vervuld. Het motief van verzoekers tewerkstelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Het beweerde onvoldoende inkomen van de vader betreft een overtollig motief dat derhalve geen nadere bespreking behoeft.

Het middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoeker meent recht te hebben op de eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Verder stelt verzoeker dat gezien hij ten laste is van zijn vader en bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet valt, de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8 tweede lid van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8 tweede lid van het E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragssluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 E.V.R.M. vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Zoals hiervoor betoogd valt verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt voor in 2001 op negenentwintigjarige leeftijd naar België te zijn gekomen, waar hij verbleef bij zijn vader en broer die de Belgische nationaliteit hadden verworven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker na een vakantie in België niet meer naar Marokko terugkeerde en sindsdien illegaal in het Rijk verbleef waar hij werd onderhouden door zijn vader en broer. Daargelaten de vraag of uit een illegaal verblijf enig recht kan worden geput, wijst de Raad erop dat voor wat betreft de sterke sociale contacten die verzoeker beweert in België te hebben ontwikkeld, de ‘gewone’ sociale relaties niet door artikel 8 van het E.V.R.M. worden beschermd (R.v.St., nr. 102.840, 23 januari 2002). Diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Niemietz/Duitsland van 16 december 1992 en

P.G. en J.H./Verenigd Koninkrijk van 25 september 2001) betreffen telkenmale situaties waarbij op het ogenblik van de bestreden beslissing het privéleven vooral determinerende activiteiten van professionele en business-gerelateerde aard omvat waardoor de sociale relaties een bijzondere dimensie krijgen die verder reikt dan de loutere alledaagse vrienden- en kennissenkring. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan onder een dergelijke bijzondere situatie te ressorteren. In redelijkheid kan evenmin worden aangenomen dat verzoekers verwijdering van zijn vader van wie hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat deze zijn hele leven in België heeft gewerkt en er een pensioen geniet, een schending uitmaakt van voormelde verdragsbepaling. Verzoeker kwam pas op negenentwintigjarige leeftijd illegaal verblijf houden bij zijn vader in België en verbleef voorheen in Marokko. Het zich in het kader van een vestigingsaanvraag – teneinde een illegale verblijfstoestand te legaliseren – plots beroepen op de nood aan een permanente gezins- of familieband met zijn vader, daar waar deze tot voormelde leeftijd onbestaande en duidelijk irrelevant was, kan in redelijkheid niet ernstig worden genomen.

Artikel 8 E.V.R.M. is niet geschonden.

2.4. In een vierde en laatste middel werpt verzoeker de schending op van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38/EG). Verzoeker stelt dat hij de zoon is van een EU-onderdaan en bijgevolg onder de toepassing van deze Richtlijn valt.

Artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij de vestigingsaanvraag indient, is een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, vraagt immers om de vestiging, in België, in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu. Aangezien verzoeker geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38/EG, kan hij zich, los van de vraag naar de directe werking, niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn.

Het middel mist juridische grondslag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.